

Eclipsreis naar Paaseiland 2010 – deel 3

Wat voorafging.... lees je in deel 1 en deel 2 van dit verslag.

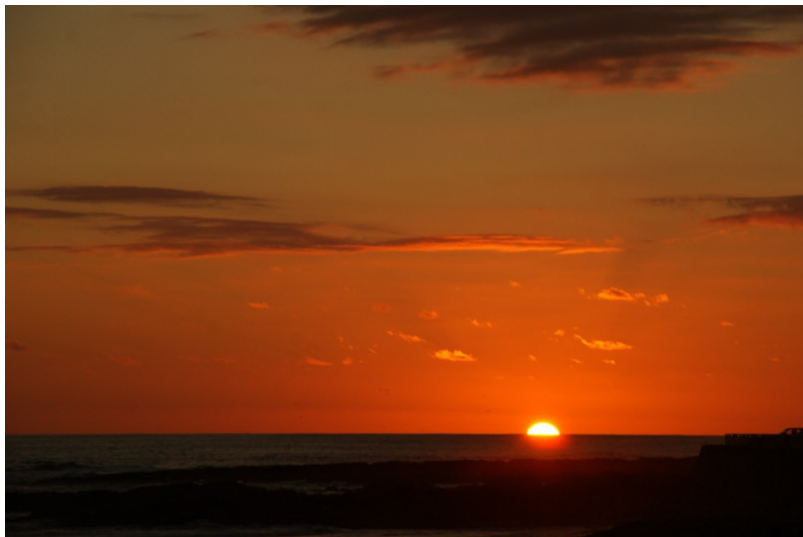
We logeren die avond in het dorpje Pica. In het nabijgelegen dorp La Tiranna vindt het jaarlijkse feest van de Virgin Del Carmen plaats. Dit spektakel is het grootste religieuze feest van Chili en trekt in een week tijd zo'n 250000 bezoekers. Indianenstammen van heel Noord- en Zuid-Amerika zakken af naar dit dorpje dat normaliter zo'n 600 inwoners telt, om er een week te vieren en te dansen.

We verlaten Pica, een natuurlijke oase midden in de woestijn, en rijden dwars door de kurkdroge Atacama woestijn.

We houden halt bij twee nitraat-spooksteden: Humberstone en Santa Laura. We leren er alles over de nitraat-winning én over het dagelijkse leven in deze artificiële woestijn-oases.

Onze dag eindigt in Iquique, een aangename badplaats in Noord-Chili. We zijn nog net op tijd om van een prachtige zonsondergang te genieten.

Van Iquique naar San Pedro de Atacama

Bij een stralend winterzonnetje maken we een zondagochtend-wandeling door Iquique.

We zetten koers richting Calama, en houden onderweg nog halt bij de geogliefen van Los Pintados. Dit is de grootste collectie geogliefen van Chili. Het waren destijds de wegwijzers voor de Inca's

Het is al donker als we in Calama arriveren. Er staat een stormachtige wind en het is er ijskoud... Dat heeft Sergio, de memorabele gids van onze vorige Chili reis in 2004, er niet van weerhouden om met de bus helemaal van Antofagasta naar Calama te reizen voor een weerzien met een aantal van zijn "oude klanten".

De volgende dag is de wind gelukkig geluwd en kunnen we toch een bezoek brengen aan Chuquicamata, de grootste openlucht-kopermijn ter wereld. De dag ervoor had men het ganse complex gesloten en de werking van de mijn stilgelegd, omwille van stormwinden tot 140 km. per uur. Het was meer dan 15 jaar geleden dat dat nog eens gebeurd was.

We reizen verder en klimmen naar de Valle de La Luna, waar we eerst de "Drie Maria's" bewonderen.

Dan genieten we van een prachtige zonsondergang in de Maanvallei.

Op onze eerste dag in San Pedro de Atacama gaan we er meteen stevig tegenaan: Een selfdrive 4x4 expeditie met als doel: de Monturaqui-meteorietkrater. De hele parking van de Hosteria San Pedro staat vol met Nissan pickups...

We vertrekken met een beetje vertraging omwille van tank- en technische perikelen, met één wagen minder dan gepland. Het eerste gedeelte van de tocht gaat over prima berijdbare wegen en we vorderen goed.

De Monturaqui krater ligt op zo'n 4000 meter hoogte, dus we moeten klimmen. De weg wordt dan ook wat pittiger.

Het laatste stuk weten we waarom dit een 4x4 expeditie is. Onze gids Jaimé loodst zelfs de meest onervaren 4x4 chauffeurs feilloos (of toch zo goed als...) de berg op.

Alle voertuigen bereiken zonder brokken de rand van de krater. We nemen ruimschoots de tijd om te genieten van het landschap en om de krater te verkennen.

De zon begint behoorlijk te zakken, dus hoog tijd om de berg af te dalen want we hebben nog een lange rit voor de boeg. Oops, één auto start niet...platte batterij... De pechdienst bellen is geen optie hier. Geen paniek, Jaimé is naast een ervaren gids ook een ervaren auto-mekanieker. 20 minuten later is de batterij omgewisseld met die van één van de andere jeeps, en wijle weg...

De volgende dag staat er opnieuw een 4X4 expeditie op het programma. Deze keer moeten we niet zelf rijden. We moeten wel de grens met Bolivië oversteken, ook dat is al een avontuur op zich. En ook in Bolivië is het een winter om "u" tegen te zeggen... de staalblauwe hemel ten spijt is het ijskoud en een stormachtige wind raast over de altiplano. Onze eerste halte is de Laguna Blanca. Deze lagune dankt haar naam aan het feit dat, doordat ze zo ondiep is, ze vaak bevroren is en dus wit ziet.

De stop aan de Laguna Blanca duurt niet zo heel lang... veel te koud en veel te winderig... Zonder dat we het goed en wel in de gaten hebben, slaagt onze chauffeur er in die korte tijd wel in een lekke band te wisselen...

Volgende halte is de Laguna Verde. Omwille van de hevige vrieskou is ook de Laguna Verde witgekleurd. Ondanks de diepvries-temperaturen genieten we toch van het adembenemende landschap.

We rijden verder naar de Laguna Colorado, op 4200 meter hoogte. Dit meer dankt zijn rode kleur aan een speciaal soort alg die hier in deze extreme omstandigheden leeft.

De Laguna Colorado is ook bekend om zijn grote flamingo-kolonie. Helaas, bij dit weer houden zelfs de flamingo's het hier voor bekeken en zijn naar lagere en minder winderige oorden afgezakt. We kunnen ze geen ongelijk geven... want zelfs bij de Laguna Colorado is de kleur overwegend vrieswit...

De wind is hier zondermeer stormachtig en doet Benny de lucht invliegen.

Op de terugweg krijgt één van de jeeps motorpech, maar daar maken wij ons allang geen zorgen meer over. En terecht, want opnieuw slagen de chauffeurs erin de auto terug rijdende te krijgen en we bereiken allen heelhuids - weliswaar wat onderkoeld en in het pikkedonker - terug de Boliviaanse grens vanwaar we weer afdalen naar San Pedro de Atacama.

De volgende dag staat er opnieuw een astronomisch hoogtepunt op het programma: dankzij de goede contacten van onze voorzitter kunnen we een bezoek brengen aan de "OSF" (Operation Support Facilities) van het Alma Observatorium.

Het "Atacama Large Millimeter/submillimeter Array" observatorium zal, eens volledig af, bestaan uit 80 reusachtige schotelantennes, geplaatst op de Chajnantor vlakte, een plateau op meer dan 5000 meter hoogte. De eigenlijke site is niet toegankelijk voor bezoekers - ze is omwille van de grote hoogte zelfs amper toegankelijk voor de astronomen die er werken. Al het werk gebeurt vanop afstand, zelfs het bedienen van de telescopen gebeurt vanuit de controlekamer in het OSF, dat "slechts" op 3000 meter hoogte gelegen is.

We mogen ongegeneerd rondlopen in de controlekamer en we krijgen een enthousiaste uitleg van onze gidse.

Na ons bezoek bleken enkele telescopen plots wat ontregeld...

Ons bezoek kon niet beter getimed zijn: het project is nog volop in opbouw en daardoor kunnen we buiten de in aanbouw zijnde schotels, en de antennes die klaar staan om naar boven te worden getransporteerd, van vlakbij bewonderen.

Ook de weergoden zijn ons eindelijk iets gunstiger gezind, en onder een zalig zonnetje en zonder van onze sokken geblazen te worden, gaan we nog eens op de groepsfoto.

Hoe krijg je zo'n grote schotel vol gevoelige apparatuur van 3000 meter naar 5000 meter verplaatst? Daar zorgen "Otto" en "Lore" voor, de twee speciaal voor deze taak ontworpen "supertrucks". Passen wel niet in een doorsnee garage... maar wij passen wel allemaal vlotjes tussen de wielen van Otto.

Na het geslaagde bezoek aan Alma, zakten we af naar de Salar de Atacama. Hier is het aangenaam van temperatuur en windstil, en de flamingo's zijn deze keer wel van de partij.

We genieten van het zonnetje en het magnifieke landschap.

We brengen de rest van de dag door met relaxen in San Pedro de Atacama. Wat door de gezellige straatjes slenteren, souvenirs kopen, terrasje doen én natuurlijk pisco sour drinken.

Onze laatste dag op Chileense bodem wordt een lange. Om de zonsopkomst bij de geisers van El Tatio te kunnen bewonderen, moeten we al midden in de nacht uit de veren. Temperatuur bij aankomst aan de geisers is een stevige -14°C . Gelukkig is het windstil, waardoor de koude nog net te trotseren is.

ERROR: stackunderflow
OFFENDING COMMAND: ~

STACK: